

Wie zoekt, die vindt

In het donker van de nacht staat een houten paleis. Het is stil. Iedereen slaapt, behalve de paleiswachten. Die staan roerloos bij de poort. Alleen in de slaapkamer van prinses Ranavalona brandt nog een olielampje. Ze kan niet slapen.

Opeens zegt ze hardop: „Ik doe het. Ik heb er lang genoeg over nagedacht. Morgenochtend vertel ik het.” Na dit besluit valt Ranavalona in slaap.

De volgende morgen stuurt ze een kamermeisje naar haar moeder. Omdat haar moeder koningin is, mag ze nooit zomaar naar haar toegaan. Als ze toestemming heeft gekregen, haast ze zich naar de vertrekken van koningin Ranavalona II. De koningin zit op haar troon, die prachtig versierd is met houtsnijwerk. Ze ziet er statig en streng uit. Na een diepe buiging begint Ranavalona snel te spreken.

„Al vijftien jaar woon ik in dit paleis. Veel heb ik geleerd om later koningin Ranavalona III te zijn. Ik weet hoe ik offers aan de goden moet brengen. Ik ken alle rituelen die daar bijhoren. Hoe ik me moet kleden en moet buigen. Welke sieraden ik moet dragen. Ik heb geleerd om gasten te ontvangen. Ook als je ze niet aardig vindt. Ik heb...”

Ranavalona haalt even diep adem eer ze verder gaat. Maar haar moeder onderbreekt de woordenstroom.

„Ranavalona, dan weet je dus precies hoe het hoort. En dat is het belangrijkste wat je moest

leren. Alles gaat in ons rijk zoals de goden het willen. Zo is het altijd geweest. Zo moet het ook blijven. Als ik niet meer regeren kan, moet jij dat voortzetten. Wat wil je nog meer?”

Prinses Ranavalona aarzelt even. Dan antwoordt ze: „Ik wil meer. Wij leven alleen uit plicht en beleefdheid.

Omdat het zo hoort. Dat is niet echt. Ik wil leven zoals, zoals...” Ranavalona aarzelt even.

„Zoals ik voel dat het goed is.

En ik weet nog niet precies hoe dat is. Onze goden wil-

len macht. Ze vragen

offers om ons bang te

maken. Soms zelfs men-

senoffers. Dat kan niet de

bedoeling zijn van ons

leven. Ik heb gehoord dat

ergens een tempel is waar een andere God woont. Een God

die van mensen houdt. Die iedereen het recht geeft om te leven. En een stem in mij zegt dat dat goed is. Daarom geloof ik het. Die God ga ik zoeken. Ik ga op reis.”

Het klinkt beslist en voor het eerst kijkt Ranavalona haar moeder recht in de ogen.

„Verdwij en spreek nooit meer zulke grote nonsens”, antwoordt de koningin.

Op een nacht sluipen twee vrouwen door het paleis. Een

oudere en een jonge vrouw. Ze dragen de kleding van kamermeisjes.

Schichtig kijken ze om zich heen en heel voorzichtig lopen ze langs de soldaten.

Die staan strak in de houding op wacht. Maar als je goed kijkt, zie je dat ze een beetje wiebelen. Ze slapen.

Iemand heeft iets in hun drinken gedaan waardoor ze in slaap gevallen zijn.

Zonder gezien te worden, komen de vrouwen buiten. Het zijn prinses Ranavalona en Antonia, haar voedster.

De vrouw die vanaf haar

geboorte voor haar heeft gezorgd. Zo vlug ze kunnen, lopen ze naar het bos. Daar zijn twee ezeltjes vastgebonden aan een boom. Snel rijden ze erop weg. Prinses Ranavalona is haar zoektocht begonnen.

Nog nooit is Ranavalona zover van huis geweest. Alles is nieuw voor haar en ze vraagt honderduit aan Antonia. Alleen over die onbekende God kan Antonia haar niets vertellen. Toch gelooft ze dat hij bestaat. Ze reizen verder en verder.

„Ergens in een grote stad moet Zijn tempel staan”, houdt de prinses vol. „Ik zal hem vinden.”

Maar hoe langer ze onderweg zijn hoe moeilijker het wordt om dat te blijven geloven. Op een nacht droomt Ranavalona. Ze slapen ergens aan de oever van een brede rivier. Ineens komt uit het water een stem naar haar toe.

„Ranavalona, wie zoek je eigenlijk?”

„De God die van mensen houdt. Hij woont ergens ver weg in een tempel”, antwoordt ze snel.

De stem gaat verder: „Hij is niet ver weg, maar vlakbij. Hij laat de bomen om je heen ruisen en de rivier stromen. Straks zingen de vogels van Hem en de bloemen laten met hun kleuren zien hoeveel Hij van ze houdt. Deze God is zelfs nog dichterbij. Hij is binnen in jouzelf. Hij zoekt je en dat heb je zelf gevoeld. Je hoeft niet ver te reizen om die God te ontmoeten. Hij is overal te vinden.”

Ranavalona schrikt wakker. In een boom schreeuwt een aap.

Duidelijk klinken de woorden nog na in haar hoofd. Ze verroert zich niet. Langzaam kruipt een blij gevoel naar binnen. Ze wordt er zelfs warm van. Dit is geen droom. Dit is echt. Dit moet een boodschap zijn van de God die ze zoekt. Heel stil blijft ze liggen om dat mooie gevoel vast te houden. Ze zou nog meer willen horen. Maar haar ogen vallen dicht en ze slaapt weer.

Als ze de volgende morgen wakker wordt, is Antonia al bezig om een vuurtje te maken. Direct herinnert Ranavalona zich haar droom. Terwijl ze er nog over nadenkt, komt er langs de rivier een oude man aanlopen. Vriendelijk vraagt hij om

zich even bij het vuur te mogen warmen.

Terwijl Antonia iets klaarmaakt om te eten, zegt de oude man plotseling: „Dat was een mooie droom hè, vannacht?”

Verrast kijkt Ranavalona hem aan. Nu pas ziet ze hoe zijn ogen stralen. Het is net of er licht uitstroomt.

„Hebt u me die droom verteld?” vraagt ze gretig. De oude man zoekt een plekje bij het vuur voor hij antwoord geeft.

„Nee, die droom heb ik je niet verteld. Die is naar je toegekomen omdat je op zoek bent naar God.

Soms krijg je antwoord in een droom. Dikwijls vragen mensen iets zonder naar het antwoord te luisteren. Een antwoord kun je horen als je stil bent. Bij deze God mag je ook gewoon jezelf zijn. Je hoeft niet allerlei bijzondere dingen te doen om Hem tevreden te stemmen.”

Met zijn vriendelijke ogen kijkt de man haar aan. „Op deze God durf ik te vertrouwen”, zegt Ranavalona zacht. „Hij is anders dan onze goden. Die geven ons angst. Vannacht werd ik niet bang. Ik voelde me juist heel rustig.”

Als ze samen iets gegeten hebben, zet de oude man zijn tocht voort.

„Antonia”, zegt prinses Ranavalona: „Nu hoeven we niet verder te reizen. Laten we hier blijven. Teruggaan kan niet. Dan worden we zwaar gestraft. Als ik ooit koningin word, wil ik de mensen in ons eigen land ook over deze God vertellen. Zo niet, dan ben ik toch een gelukkig mens.”